

BARBARA CARTLAND

ARMASTUSE ILMUTUS

Originaali tiitel:
Barbara Cartland
The Revelation is Love
2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Raamatus kujutatud tegelased ja olukorrad on täiesti välja mõeldud ja neil pole mingit seost ühegi reaalse isiku ega sündmusega.

Tõlkinud Kudrun Tamm
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2010 by Cartland Promotions
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2021.

D12403021
ISBN 978-9949-82-851-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

„Hetkel, mil mõistad, et oled armunud – ja inimene tajub seda alati instinktiivselt –, oled taevale lähemal kui ühelgi muul ajal oma elus.“

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1897

Vahune meri möllas nagu metsik hobune ja Inglismaa poole seilava ookeanilaineri tekid olid tühjad, kui mitte arvestada üht karastatud reisijat.

Rupert Fitzalani võlusid tormine taevas, võimsad lained ja laeva visklemine.

Ta arvas, et ükski hüplev metshobune ei suudaks rohkem rabeleda, meenutades, kuidas ta oli proovinud Ameerika keskläänes rodeol võistelda. Ta oli kauem looma seljas püsinud, kui keegi oodata oskas, kaasa arvatud ta ise, aga viimaks raputas hobune ta maha.

Nüüd seisis ta piitsutava lainepihu käes ja avastas, et tormi elevus sobitus hästi ta enda omaga.

Rupert Fitzalan reisis koju Šotimaale!

Viimati oli ta kodus käinud kaksikümmend kolm aastat tagasi, kui ta oli kaheksa-aastane.

Tema isa, Malcolm Fitzalan, oli enda isa, uhke ja äkilise lord Fitzalaniga tülli pööranud ning kaks vanemat venda olid juba varasemalt mõisahärraga pahuksisse läinud ja Šotimaalt lahkunud.

Siis võttis ka viimane poeg naise ja lapse kaasa ning seilas Ameerikasse. Varsti pärast kohale jõudmist suri Ruperti armastatud ema tüüfusesse ja leinav isa pühendus eduka raudteeimpeeriumi ülesehitamisele.

Ruperti selja taga avanes tekile viiv uks ja stjuuard puudutas tema kätt.

„Milord, me ei saa reisijaid välja tekile lubada, kui meri nii tormine on.“

Milordiks kutsumine kõlas endiselt uudsel. Sellest ajast saati, mil Ruperti pere Šotimaalt lahkus, olid mõlemad onud välismaal surnud, üks laevahukus, teine ratsutamisõnnetuses. Kummastki ei jäänud poega maha.

Kaks aastat tagasi tabas isa surmav rabandus ja Rupertist sai raudteekompanii ainuomanik.

Eelmisel kuul jõudis temani uudis, et lord Fitzalan, Ruperti vanaisa, oli surnud ning tiitel ja valdused pärandati viimasele meessoost järeltulijale.

Rupertist sai lord Fitzalan.

Ta naeratas stjuuardile ja läks tuppa.

„Kas ma võin teie lordlikule kõrgusele brändit pakkuda?“

„Miks ka mitte?“

Rupert kõndis läbi tühja salongi ja valis istumiskoha, kust avanes hea vaade hiigellainetele.

Jooki oodates meenutas Rupert Fitzalanide suguvõsa kodu.

Kaheksa-aastase Ruperti jaoks peitus Fitzalani lossi olustikus kogu selle dramaatiline ja verine ajalugu. Ta mäletas, kuidas vanaisa rääkis lugusid vaenust teiste klannidega ja argpükslikest rünnakutest, mille ta esivanemad otsustavalt tagasi olid löönud.

Ruperti isa oli nende juttude peale mūhatanud.

„Kõik see on minevik. Meie tulevik ootab Ameerikas!“

Nii oligi.

Rupert oli mitmeid kordi meenutanud vanaisa sirget uhket ja sõjakat kuju ning lootnud, et näeb teda kunagi jälle.

Isa oli tihti lord Fitzalanile pakkunud, et nad tulevad külla, aga vanaisa keeldus alati.

Nüüd naasis Rupert Šotimaale ja lūkkas otsuse, kas ta lahkub Ameerikast jäädavalt või mitte, südamerahuga tulevikku.

Just nagu ta abiellumise küsimusega oli teinud.

Olles üks New Yorgi ihaldatuid poissmehi, oli ta saanud Raudse Ruperti hüüdnime, sest väideti, et ühelgi neiu polnud õnnestunud ta südant murda.

Ta oli seltskonnas saatnud riigi kenamaid neidusid ja enamik neist olid selgelt mõista andnud, et saaksid

rõõmuga tema naiseks. Ka kõige intelligentsemad neist olid talle tüütavad.

Isale valmistas see meelehäarmi.

„Me peame Fitzalanide pärandusele mõtlema,“ oli ta pojale enne surma südamele pannud.

„Selleks on veel küllalt aega, isa.“

„Mida sa ometi otsid, poeg?“

„Ma tahan tüdrukut, kellega abiellun, sama palavalt armastada nagu sina ema armastasid.“

„Mina olin õnnistatud, aga ümberringi on küllalt ilusaid ja piisavalt tugeva iseloomuga ning mõistlikke neidusid, kellesse sa võiksid armuda.“

„Ükski neist ei liiguta mu südant, isa, ja üheski neist pole seda erilist miskit – ja ära palu mul kirjeldada, mis see on, sest ma tunnen selle ära alles siis, kui seda kohtan.“

Isa pidi sellega rahule jääma.

Nüüd mõtles ta, kas ta leiab mõne Šoti neiu, kes ta südame võidab, just nagu tema ilus ema oli isa südame võitnud.

Ta nautis peent konjakit, mille stjuuard oli talle toonud, ja heitis kõik abielumõtted kõrvale.

Piisas sellest, et peagi täidab ta oma pikaajalise unistuse esiisade koju naasta.

Oli kurb, et vanaisa enam seal pole, ja isegi kurvem, et isa valdust ei pärinud, aga isegi kahetsus ei summutanud ootusärevust, mida peatne Fitzalani lossi jällenägemine temas tekitas.

Mõni päev hiljem rentis Rupert hobuse mägismaal asu-
vast linnast Pitlochryst, kuhu ta raudteed mööda oli rei-
sinud, ja asus teele, olles eelnevalt andnud korralduse, et
pagas talle järele saadetak, ja hankinud juhised, kuidas
Fitzalani lossi jõuda.

Üle ergava maitaeva söötsid väikesed valged pil-
ved. Puudel olid noored laimirohelised lehed ja roh-
tunud teeservadelt piilusid vereurmarohu kuldsed
tähekesed.

Maastik muutus kasinamaks, kui tee üha kõrgemale
viis, ja sellest sai viimaks sisuliselt mudane jalgrada.

Juba tükimat aega polnud ümbruskonnas mingit elu-
märki ja Rupert hakkas kahtlema, kas ta on ära eksinud.
Ta võttis kompassi välja ja kontrollis juba mitmendat
korda liikumissuunda.

Siis märkas ta äkitselt otse ees raja kohal kõrguvat
püstloodis kaljut ja selle otsas Fitzalani lossi.

„Peaaegu kohal,“ mõtles Rupert rõõmsalt ja tema
hobune puristas ning nookas peaga, justkui tahtnuks
öelda: „Sa ei eelda ju, et ma püstloodis kaljut mööda
üles ronin!“

Nad läksid mööda rada, mis järsult kivirahnude
kõrvvalt üles ronis, kuni jõudis naastudega pikitud ras-
kete tammiste usteni, mis paiknesid läbitungimatus
kiviseinas.

Rupert tuli hobuse seljast maha ja prõmmis rusikaga vastu ust.

Midagi ei juhtunud.

Ta prõmmis uuesti tugevalt vastu ust ja mõtles, kas kiri, milles ta enda tulekust teada oli andnud, läks kaduma. Tõesti, tal polnud võimalik täpset saabumiskuupäeva ja -aega teada anda, aga lossipersonal oli ju ometi teadlik, et ta võib igal ajal kohale ilmuda?

Kõrgel lossimüüris löödi valla väike aken ja sealt torgati välja miski, mis nägi välja üpriski nagu vanaaegse musketooni* toru.

„Kui sa lärmamist järele ei jäta, panen sulle paugu piki molu, küll saad näha!“

Rupert astus sammu tagasi, haaras ühe käega hobusel ohjadest ja tõstis teise käe alistumise märgiks üles.

„Ma ei ole vaenlane. Olen Rupert, lord Fitzalan.“

Hetke pärast ilmus musketooni asemele aknale nägu.

„Kas sa oled noore Malcolmi poiss? Oota seal raasike.“

Nägu kadus aknalt ja aken pandi kinni.

Rupert ootas ja tema hobune ampsas teeservalt rohtu.

* Pasunakuujulise puisteotsaga püss, selles kontekstis väga vanaaegne relv. Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

Varsti kostis raske luku avamise hää ja siis avati aeglaselt, aga sujuvalt, üks suurtest ustest ja Rupert astus päranduseks saadud lossi.

Niipea kui tema ja hobune sisse said, lükkas kilti kandev küürus ja rangisjalgne mehike ukse jälle kinni.

Kui ukсед said lukustatud, pööras mehike ümber ja haaras Rupertil käest. Tulijale vaatasid pingsalt otsa vesised silmad, mis olid kunagi olnud eresinised.

Kortsus näkku ilmus lai naeratus.

„Noorsand Rupert on meite juurde tagasi tulnu! Oled sa ka õnnistatud vaatepilt. Ma arvasin, et sa ei jõuagi kohale.“

Rupert otsis lapsepõlvemälestuste seast mehe nime.

„Mia olen Duncan, kas mäletid? Ma käisi sinoga ratsutamas, kui sa veel poisike olid.“

Üllatusega meenus Rupertile vanaisa lemmikteener, kes teda igal pool saatis.

Kakskümmend kaks aastat tagasi oli Duncan sirge meeter kaheksakümne pikkune mees, kellel oli paha-kas tumedaid juukseid. Nüüdseks oli temast järel vaid küürus kuju ja ta juuksed oli õhukesed ja võidunult valged.

Rupert pigistas vastuseks mehe kätt.

„Muidugi ma mäletan sind, Duncan. Kas sa ei saanud seda kirja kätte, milles ma enda tulekust teada andsin?“

Duncan kõkutas naerda.